

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

22. december 2022*

»Appel – regler for institutionerne – medlem af Europa-Parlamentet – fortabelse af valgbarhed som følge af en straffedom – meddelelse om, at et Europa-Parlamentsmedlems mandat er blevet ledigt – hasteanmodning om, at der tages initiativ til at sikre et Europa-Parlamentsmedlems immunitet – annullationssøgsmål – afvisning«

I sag C-115/21 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 25. februar 2021,

Oriol Junqueras i Vies, Sant Joan de Vilatorrada (Spanien), ved abogados M. Marsal i Ferret og A. Van den Eynde Adroer,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Parlamentet ved N. Görlitz og J.-C. Puffer, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved S. Centeno Huerta, som befuldmægtiget,

intervenient i appelsagen,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Lycourgos, og dommerne L.S. Rossi, J.-C. Bonichot (refererende dommer), S. Rodin og O. Spineanu-Matei,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

* Processprog: spansk.

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. juni 2022,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med appelskriftet har Oriol Junqueras i Vies nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets kendelse af 15. december 2020, Junqueras i Vies mod Parlamentet (T-24/20, herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2020:601), hvorved Retten afviste hans søgsmål med påstand om annullation dels af den erklæring om, at hans mandat som medlem af Europa-Parlamentet var blevet ledigt, som formanden for Europa-Parlamentet afgav på plenarmødet den 13. januar 2020 (herefter »erklæringen af 13. januar 2020«), dels af denne formands angivelige afvisning af den anmodning om at træffe en »hasteforanstaltning« med henblik på at sikre hans immunitet, der blev fremsat af medlem af Europa-Parlamentet, Riba i Giner, den 20. december 2019 på grundlag af artikel 8 i Parlamentets forretningsorden (herefter »afvisningen af anmodningen af 20. december 2019«).

Retsforskrifter

Protokollen vedrørende privilegier og immuniteter

- 2 Kapitel III i protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, der er knyttet som bilag til EU- og EUF-traktaterne (herefter »protokollen vedrørende privilegier og immuniteter«), som omhandler »Medlemmer af Europa-Parlamentet«, omfatter bl.a. denne protokols artikel 9, der bestemmer:

»Under Europa-Parlamentets mødeperioder nyder medlemmerne:

- a) på deres eget lands område de immuniteter, der tilstår medlemmerne af deres lands lovgivende forsamling
- b) på en anden medlemsstats område fritagelse for enhver form for tilbageholdelse og retsforfølgning.

De er ligeledes dækket af immuniteten på vej til eller fra [...] Parlamentets mødested.

Immuniteten kan ikke påberåbes af et medlem, som gribes på fersk gerning, og kan ikke hindre [...] Parlamentets ret til at ophæve et af dets medlemmers immunitet.«

Valgakten

- 3 Artikel 6, stk. 2, i akten om almindelige direkte valg af medlemmerne af Europa-Parlamentet, der er knyttet som bilag til Rådets afgørelse 76/787/EKSF, EØF, Euratom af 20. september 1976 (EFT 1976, L 278, s. 1, herefter »den oprindelige valgakt«), som ændret ved Rådets afgørelse 2002/772/EF, Euratom af 25. juni 2002 og af 23. september 2002 (EFT 2002, L 283, s. 1) (herefter »valgakten«), bestemmer:

»Europa-Parlamentets medlemmer nyder godt af de privilegier og immuniteter, der gælder for dem i henhold til protokollen [vedrørende] privilegier og immuniteter.«

- 4 Valgaktens artikel 7 fastsætter:

»1. Hvervet som medlem af [...] Parlamentet er uforeneligt med hvervet som:

- medlem af en medlemsstats regering
- medlem af [Europa-]Kommissionen
- dommer, generaladvokat eller justitssekretær ved [Domstolen] eller [Retten]
- medlem af Den Europæiske Centralbanks direktion
- medlem af [R]evisionsretten for [Den Europæiske Union]
- [Den Europæiske Unions] ombudsmand
- medlem af Det [Europæiske] [Ø]konomiske og [S]ociale Udvalg
- medlem af Regionsudvalget
- medlem af udvalg eller organer, som er oprettet i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab med henblik på at administrere Fællesskabernes pengemidler eller udføre vedvarende direkte forvaltning
- medlem af Den Europæiske Investeringsbanks bestyrelse eller direktion eller ansat i denne
- tjenestemand eller anden ansat i aktiv tjeneste i [Den Europæiske Unions] institutioner eller dertil knyttede organer eller organisationer eller i Den Europæiske Centralbank.

2. Fra valget til [...] Parlamentet i 2004 er hvervet som medlem af [...]Parlamentet uforeneligt med hvervet som medlem af et nationalt parlament.

[...]

3. Hver medlemsstat kan desuden i overensstemmelse med artikel [8] udvide bestemmelserne for, hvilke hverv der er uforenelige på nationalt plan.

[...]«

5 Denne akts artikel 8 har følgende ordlyd:

»Med forbehold af forskrifterne i denne akt er valgproceduren undergivet hver medlemsstats nationale forskrifter.

Disse nationale forskrifter, der eventuelt kan tage hensyn til særlige forhold i medlemsstaterne, må ikke generelt berøre valgmetodens forholdstalskarakter.«

6 Den nævnte akts artikel 12 er affattet på følgende måde:

»Parlamentet [...] prøver [p]arlamentsmedlemmernes mandater [...]. Med henblik herpå tager [det] de valgresultater, der officielt er bekendtgjort af medlemsstaterne, til efterretning og træffer afgørelse i eventuelle tvivlsspørgsmål, der måtte opstå på grundlag af bestemmelserne i denne akt, bortset fra tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som denne akt henviser til.«

7 Samme akts artikel 13 fastsætter:

»1. Et mandat bliver ledigt, når et [p]arlamentsmedlems mandat udløber som følge af, at medlemmet fratræder, afgår ved døden eller fortaber sit mandat.

2. Med forbehold af de øvrige bestemmelser i denne akt fastlægger hver medlemsstat de nærmere procedurer med henblik på, at et mandat, som måtte blive ledigt i løbet af den i artikel [5] omhandlede femårige periode, besættes for resten af denne periode.

3. Når det efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt fastsættes, at et medlem af [...]Parlamentet fortaber sit mandat, udløber medlemmets mandat i medfør af denne lovgivnings bestemmelser. De kompetente nationale myndigheder underretter [...]Parlamentet herom.

4. Når et mandat bliver ledigt som følge af fratræden eller dødsfald, underretter [...]Parlamentets formand omgående den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder herom.«

Forretningsordenen

8 Under overskriften »Valgs prøvelse« bestemmer artikel 3 i Parlamentets forretningsorden (herefter »forretningsordenen«):

»1. Efter almindeligt valg til [...]Parlamentet opfordrer formanden medlemsstaternes kompetente myndigheder til straks at meddele Parlamentet navnene på de valgte medlemmer, således at alle medlemmer kan deltage i Parlamentets møder fra det første møde efter valget.

[...]

3. På grundlag af en betænkning fra det kompetente udvalg foretager Parlamentet omgående valgs prøvelse og træffer afgørelse om hvert enkelt nyvalgt medlems mandat og om eventuelle indsigelser indgivet på grundlag af bestemmelserne i [valgakten], bortset fra indsigelser, der i henhold til denne akt udelukkende falder ind under de nationale bestemmelser, som akten henviser til.

[...]

6. Det kompetente udvalg påser, at medlemsstaternes eller Unionens myndigheder omgående giver Parlamentet alle oplysninger, som vil kunne påvirke valgbarheden af et medlem eller suppleanternes valgbarhed eller rækkefølge; er der tale om en udnævnelse, angives den dato, fra hvilken udnævnelsen har virkning.

Indleder medlemsstaternes kompetente myndigheder en procedure, som kan føre til mandatbortfald for et medlem, anmoder [Parlamentets formand] dem om at blive løbende orienteret om sagens udvikling. Formanden henviser sagen til det kompetente udvalg, på hvis forslag Parlamentet kan afgive udtalelse.«

- 9 Forretningsordenens artikel 4, stk. 2, 4 og 7, med overskriften »Mandatets varighed« har følgende ordlyd:

»2. [...]

Skønner det kompetente udvalg, at mandatnedlæggelsen overholder [valgakten], konstateres mandatet ledigt fra den dato, som det afgående medlem har angivet i protokollen om mandatnedlæggelsen, og formanden underretter Parlamentet herom.

Skønner det kompetente udvalg, at mandatnedlæggelsen er i modstrid med [valgakten], foreslår det Parlamentet ikke at konstatere mandatet ledigt.

[...]

4. Når enten medlemsstaternes eller Unionens kompetente myndigheder eller det pågældende medlem underretter formanden om udnævnelse eller valg til hverv, der er uforenelige med hvervet som medlem af [...]Parlamentet, jf. artikel 7, stk. 1 eller 2, i [valgakten], underretter formanden Parlamentet herom, og Parlamentet konstaterer, at mandatet er blevet ledigt fra datoen for indtrædelsen af uforenelighed.

Giver medlemsstaternes kompetente myndigheder formanden meddelelse om, at et mandat er ophørt i henhold til bestemmelser i den pågældende medlemsstats lovgivning som følge af enten uforenelighed med supplerende nationale regler, der er vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 3, i [valgakten], eller fortabelse af mandatet, jf. aktens artikel 13, stk. 3, underretter formanden Parlamentet om, at mandatet er ophørt på den dato, som medlemsstatens kompetente myndigheder har angivet. Hvis der ikke er oplyst nogen dato, anses mandatet for ophørt fra datoen for meddelelsen fra den pågældende medlemsstat.

[...]

7. Parlamentet kan erklære prøvede mandater for ugyldige eller nægte at erklære et mandat for ledigt, dersom der i forbindelse med godkendelsen eller ophævelsen af mandatet konstateres materielle unøjagtigheder eller mangler ved samtykket.«

- 10 Forretningsordenens artikel 5 med overskriften »Privilegier og immuniteter« fastsætter:

»1. Medlemmerne nyder de privilegier og immuniteter, der er fastlagt i [protokollen vedrørende privilegier og immuniteter].

2. Under udøvelsen af sine beføjelser vedrørende privilegier og immuniteter arbejder Parlamentet for at bevare sin integritet som demokratisk lovgivende forsamling og sikre medlemmernes uafhængighed under udførelsen af deres opgaver. Parlamentarisk immunitet er ikke et medlems personlige privilegium, men derimod en garanti for Parlamentets uafhængighed som helhed og for dets medlemmers uafhængighed.

[...]«

- 11 Forretningsordenens artikel 7, der har overskriften »Beskyttelse af privilegier og immunitet«, lyder således:

»1. I tilfælde, hvor det hævdes, at et medlems eller tidligere medlems privilegier og immuniteter er blevet krænkede eller forventes at blive krænkede af en medlemsstats myndigheder, kan Parlamentet i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, anmodes om at træffe afgørelse om, hvorvidt der rent faktisk er sket eller kan forventes at ske en krænkelse af disse privilegier og immuniteter.

2. Der kan navnlig anmodes om beskyttelse af privilegier og immuniteter, hvis det findes, at der i givet fald ville foreligge en administrativ eller anden form for begrænsning i den frie bevægelighed for medlemmer, der rejser til eller fra Parlamentets mødested, eller en administrativ eller anden form for begrænsning i forbindelse med en meningstilkendegivelse eller en stemmeafgivelse under udøvelsen af deres hverv, eller at der i givet fald ville foreligge omstændigheder henhørende under artikel 9 i [protokollen vedrørende privilegier og immuniteter].

[...]

5. I tilfælde, hvor der er truffet afgørelse om ikke at beskytte et medlems privilegier og immuniteter, kan medlemmet undtagelsesvis under fremlæggelse af nyt materiale i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, anmode om at få afgørelsen taget op til fornyet overvejelse. Anmodningen om fornyet overvejelse kan ikke antages til behandling, hvis der er anlagt sag til prøvelse af afgørelsen i henhold til artikel 263 [TEUF], eller hvis [Parlamentets formand] finder, at det nye fremlagte materiale ikke er tilstrækkelig underbygget til at berettige fornyet overvejelse.«

- 12 Forretningsordenens artikel 8 med overskriften »Hasteforanstaltninger truffet af formanden for at sikre immunitet« er affattet som følger:

»1. I særlig hastende tilfælde, hvor et medlem er blevet anholdt[,] eller medlemmets bevægelsesfrihed er blevet indskrænket, og dette øjensynligt er sket i strid med den pågældendes privilegier og immuniteter, kan [Parlamentets formand] efter at have rådført sig med det kompetente udvalgs formand og ordfører tage initiativ til at sikre det pågældende medlems privilegier og immuniteter. [Parlamentets formand] underretter udvalget om sit initiativ og informerer Parlamentet.

[...]«

13 Forretningsordenens artikel 9, der har overskriften »Procedurer vedrørende immunitet«, bestemmer:

»1. Enhver anmodning til [Parlamentets formand] fra en kompetent myndighed i en medlemsstat om ophævelse af et medlems immunitet eller fra et medlem eller tidligere medlem om beskyttelse af privilegier og immuniteter meddeles på plenarmødet og henvises til det kompetente udvalg.

2. Med medlemmets eller det tidligere medlems samtykke kan anmodningen fremsættes af et andet medlem, som kan repræsentere medlemmet eller det tidligere medlem på alle stadier i proceduren.

[...]

3. Udvalget prøver straks, men under hensyn til deres forholdsmæssige kompleksitet, anmodninger om ophævelse af immunitet eller beskyttelse af privilegier og immuniteter.

4. Udvalget fremsætter forslag til en begrundet afgørelse, der skal anbefale godkendelse eller forkastelse af anmodningen om ophævelse af immunitet eller om beskyttelse af immunitet og privilegier. Der kan ikke stilles ændringsforslag. Såfremt et forslag forkastes, betragtes den modsatte afgørelse som vedtaget.

5. Udvalget kan anmode den berørte myndighed om enhver oplysning eller præcisering, som det finder nødvendig for at kunne tage stilling til, hvorvidt immuniteten bør ophæves eller beskyttes.

6. Det berørte medlem har mulighed for at blive hørt og kan forelægge ethvert dokument eller andet skriftligt materiale, som medlemmet måtte finde relevant for udvalgets stillingtagen.

[...]

Udvalgets formand indbyder medlemmet til høringen og oplyser tidspunktet herfor. Det berørte medlem kan give afkald på retten til at blive hørt.

[...]

7. Ligger der flere forskellige anklagepunkter til grund for anmodningen om ophævelse eller beskyttelse af immunitet, kan der udarbejdes en særskilt afgørelse for hvert anklagepunkt. Undtagelsesvis kan det i udvalgets betænkning foreslås, at ophævelsen eller beskyttelsen af den parlamentariske immunitet udelukkende skal vedrøre den strafferetlige forfølgelse, men at medlemmet, så længe der ikke er afsagt endelig dom, ikke kan udsættes for nogen form for frihedsberøvelse, varetægtsfængsling eller anden foranstaltning, der ville forhindre den pågældende i at varetage sit mandat.

8. Udvalget kan afgive en begrundet udtalelse om den pågældende myndigheds kompetence og om, hvorvidt anmodningen kan tages under behandling, men udtaler sig under ingen omstændigheder om skyldsspørgsmålet eller om det hensigtsmæssige i en strafferetlig forfølgelse på grundlag af de udtalelser eller handlinger, som medlemmet tillægges, selv ikke i tilfælde, hvor udvalget gennem prøvelsen af anmodningen opnår grundigt kendskab til selve sagen.

9. Udvalgets forslag til afgørelse optages på dagsordenen for det første møde, efter at det er indgivet. Der kan ikke stilles ændringsforslag til et sådant forslag.

[...]

Med forbehold af [forretningsordenens] artikel 173 kan det medlem, hvis privilegier eller immuniteter sagen omhandler, ikke tage ordet under forhandlingen.

Der stemmes om forslaget eller forslagene til afgørelse i betænkningen under den første afstemningstid, efter at forhandlingen er afsluttet.

Efter behandling i Parlamentet stemmes der særskilt om hvert enkelt forslag i betænkningen. Forkastes et forslag, betragtes den modsatte afgørelse som vedtaget.

10. [Parlamentets formand] meddeler straks Parlamentets afgørelse til det pågældende medlem og til den pågældende medlemsstats kompetente myndighed og anmoder om at blive holdt underrettet om enhver udvikling og om, hvilke retsafgørelser der træffes, i sagen. Så snart [Parlamentets formand] har modtaget disse oplysninger, giver formanden på den måde, formanden finder mest hensigtsmæssig, Parlamentet meddelelse herom, om nødvendigt efter at have hørt det kompetente udvalg.

11. Udvalget behandler sagen og alle modtagne dokumenter med den største fortrolighed. Udvalgets behandling af procedurer vedrørende immunitet finder altid sted for lukkede døre.

12. Parlamentet behandler kun anmodninger om ophævelse af et medlems immunitet, som er blevet fremsendt til det af medlemsstaternes dømmende myndigheder eller faste repræsentationer.

[...]

14. Enhver forespørgsel fra en kompetent myndighed om rækkevidden af medlemmernes privilegier eller immuniteter behandles i overensstemmelse med ovennævnte regler.«

Sagens baggrund

- 14 Sagens baggrund er fremstillet i den appellerede kendelses præmis 15-31 og kan sammenfattes som følger.
- 15 Appellanten, Oriol Junqueras i Vies, var vicepræsident for Gobierno autonómico de Cataluña (regeringen i den selvstyrende region Catalonien, Spanien) på tidspunktet for vedtagelsen af Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (det catalanske parlaments lov nr. 19/2017 om folkeafstemningen om selvbestemmelse) af 6. september 2017 (DOGC nr. 7449A af 6.9.2017, s. 1) og Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (det catalanske parlaments lov nr. 20/2017 om republikkens retlige og grundlæggende overgang) af 8. september 2017 (DOGC nr. 7451A af 8.9.2017, s. 1), og da der den 1. oktober 2017 blev afholdt folkeafstemning om selvbestemmelse i henhold til den førstnævnte af disse to love, hvis bestemmelser i mellemtiden var blevet suspenderet ved en afgørelse fra Tribunal Constitucional (forfatningsdomstol, Spanien).
- 16 Efter vedtagelsen af disse love og afholdelsen af folkeafstemningen indledte Ministerio Fiscal (anklagemyndighed, Spanien), Abogado del Estado (statens advokat, Spanien) og Partido político VOX (det politiske parti VOX) en straffesag mod flere personer, herunder Oriol Junqueras i Vies,

med påstand om, at de havde deltaget i en løsrivelsesproces og i denne forbindelse begået strafbare handlinger, nemlig for det første »oprør« eller »opstand«, for det andet »ulydighed« og for det tredje »tilegnelse af statsmidler«.

- 17 Oriol Junqueras i Vies blev under forundersøgelsen i forbindelse med denne straffesag varetægtsfængslet ved en afgørelse truffet den 2. november 2017 på grundlag af artikel 503 i Ley de Enjuiciamiento Criminal (strafferetsplejeloven).
- 18 Under den mundtlige forhandling i den nævnte sag stillede appellanten op til valget til Europa-Parlamentet den 26. maj 2019 og blev valgt, således som det fremgår af afgørelsen af 13. juni 2019 fra Junta Electoral Central (den centrale valgkommission) om »Bekendtgørelse om personer valgt som medlemmer af Europa-Parlamentet ved valget den 26. maj 2019« (BOE nr. 142 af 14.6.2019, s. 62477) vedtaget i overensstemmelse med artikel 224, stk. 1, i Ley orgánica 5/1985, de Régimen Electoral General (organisk lov nr. 5/1985 om det almindelige valgsystem) af 19. juni 1985 (BOE nr. 147 af 20.6.1985, s. 19110, herefter »den spanske valglov«). Ved denne afgørelse fordelte den centrale valgkommission i øvrigt Kongeriget Spaniens pladser i Parlamentet til de valgte personer, herunder appellanten.
- 19 Ved kendelse af 14. juni 2019 afslog Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) en anmodning indgivet af appellanten om ekstraordinær udgangstilladelse fra fængslet med politiovervågning, således at han over for den centrale valgkommission kunne aflægge ed eller løfte om troskab til den spanske forfatning som krævet efter den spanske valglovs artikel 224, stk. 2.
- 20 Den 20. juni 2019 fastslog den centrale valgkommission, at appellanten ikke havde aflagt den pågældende ed eller det pågældende løfte, og bekendtgjorde i overensstemmelse med den spanske valglovs artikel 224, stk. 2, at hans mandat i Europa-Parlamentet var ledigt, samt at alle de privilegier, der måtte tilkomme ham som følge af hvervet, var suspenderet.
- 21 Appellanten iværksatte appel ved Tribunal Supremo (øverste domstol) til prøvelse af den i præmis 19 ovenfor nævnte kendelse, og i forbindelse med denne appel påberåbte han sig immuniteterne i henhold til artikel 9 i protokollen vedrørende privilegier og immuniteter.
- 22 Den 1. juli 2019 besluttede Tribunal Supremo (øverste domstol) at udsætte sagen og at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål i forbindelse med den sag, der gav anledning til dom af 19. december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115).
- 23 Den 2. juli 2019 åbnede Parlamentets formand uden Oriol Junqueras i Vies' deltagelse den første session i valgperioden efter valget til Europa-Parlamentet den 26. maj 2019.
- 24 Den 4. juli 2019 anmodede Riba i Giner, der er medlem af Europa-Parlamentet, på vegne af Oriol Junqueras i Vies Parlamentets formand om at træffe hasteforanstaltninger i henhold til forretningsordenens artikel 8 med henblik på at sikre appellans parlamentariske immunitet.
- 25 Den 22. august 2019 forkastede Parlamentets formand denne anmodning.
- 26 Ved dom af 14. oktober 2019 idømte Tribunal Supremo (øverste domstol) Oriol Junqueras i Vies en fængselsstraf på 13 år og traf bestemmelse om almindelig offentlig rettighedsfortabelse i 13 år, hvilket indebar endelig fortabelse af alle hans offentlige opgaver og hverv, herunder folkevalgte hverv, og af muligheden for at udøve eller opnå nye sådanne opgaver og hverv.

- 27 Ved dom af 19. december 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), besvarede Domstolen de præjudicielle spørgsmål, der er nævnt i denne doms præmis 22. Domstolen fastslog, at en person, der officielt var erklæret valgt til Parlamentet, mens han var varetægtsfængslet i forbindelse med en sag om alvorlige strafbare handlinger, men som efter en sådan erklæring om valg ikke havde fået tilladelse til at opfylde visse krav, som er fastsat i national ret, og til at rejse til Parlamentet for at deltage i dettes første session, skulle anses for at nyde immunitet i henhold til artikel 9, stk. 2, i protokollen vedrørende privilegier og immuniteter. Domstolen præciserede, at denne immunitet indebærer, at varetægtsfængslingen skulle ophæves med henblik på at gøre det muligt for den pågældende at rejse til Parlamentet og dér opfylde de formaliteter, der kræves i henhold til EU-retten. Endelig anførte Domstolen, at såfremt den kompetente nationale ret fandt, at varetægtsfængslingen skulle opretholdes, efter at den pågældende havde opnået status som medlem af Parlamentet, skulle den hurtigst muligt anmode Parlamentet om at ophæve denne immunitet på grundlag af samme protokols artikel 9, stk. 3.
- 28 Den 20. december 2019 indgav Riba i Giner, der er medlem af Europa-Parlamentet, på appellants vegne en ny anmodning til Parlamentets formand om, at han i henhold til forretningsordenens artikel 8 skulle træffe hasteforanstaltninger med henblik på at sikre appellants immunitet (herefter »anmodningen af 20. december 2019«).
- 29 Ved afgørelse af 3. januar 2020 fastslog den centrale valgkommission, at appellanten ikke var valgbar som følge af hans idømmelse af en frihedsstraf ved den dom af 14. oktober 2019, der er nævnt i denne doms præmis 26. Appellanten iværksatte appel til prøvelse af denne afgørelse ved Tribunal Supremo (øverste domstol) med begæring om udsættelse af dens gennemførelse.
- 30 Ved kendelse af 9. januar 2020 tog Tribunal Supremo (øverste domstol) stilling til virkningerne af dom af 19. december 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), i forhold til straffesagen mod appellanten. Denne domstol fandt, at det ikke var nødvendigt at indgive en anmodning til Parlamentet om ophævelse af appellants parlamentariske immunitet, bl.a. med den begrundelse, at straffesagen mod ham var ved at være afsluttet og var optaget til dom, da han blev erklæret valgt. Tribunal Supremo (øverste domstol) var af den opfattelse, at eftersom appellanten havde opnået status som medlem af Europa-Parlamentet på det tidspunkt, hvor den mundtlige forhandling i straffesagen mod ham var indledt, kunne han ikke påberåbe sig immunitet for at forhindre, at sagen gik videre. I konklusionen i den kendelse, som Tribunal Supremo (øverste domstol) afsagde, fandt denne domstol navnlig, at der ikke var grundlag for at tillade, at appellanten rejste til Parlamentets mødested, for at løslade ham, for at erklære dommen af 14. oktober 2019 ugyldig eller for at indgive en anmodning om ophævelse af immuniteten til Parlamentet. Den besluttede ligeledes at fremsende denne kendelse til den centrale valgkommission og til Parlamentet. Samme dag besluttede denne domstol at behandle begæringen om udsættelse af gennemførelsen af den centrale valgkommissions afgørelse af 3. januar 2020 i henhold til den almindelige procedure og afviste appellants anmodninger om iværksættelse af yderst hastende foranstaltninger.
- 31 Den 10. og 13. januar 2020 supplerede Riba i Giner, der er medlem af Europa-Parlamentet, på Oriol Junqueras i Vies' vegne sin anmodning af 20. december 2019, idet hun bl.a. anmodede Parlamentets formand om at nægte at erklære appellants mandat ledigt og fremlagde yderligere dokumenter.
- 32 Ved erklæring af 13. januar 2020 meddelte Parlamentets formand på plenarmødet, at denne institution i forlængelse af dom af 19. december 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), for det første tog til efterretning, at appellanten var blevet valgt til Parlamentet

med virkning fra den 2. juli 2019, og for det andet, at hans mandat efter den centrale valgkommissions afgørelse af 3. januar 2020 og Tribunal Supremos (øverste domstol) kendelse af 9. januar 2020 var ledigt fra den 3. januar 2020.

Sagen for Retten og den appellerede kendelse

- 33 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. januar 2020 nedlagde Oriol Junqueras i Vies påstand om annullation dels af erklæringen af 13. januar 2020, dels af afslaget på anmodningen af 20. december 2019.
- 34 Ved særskilt dokument af samme dato indgav appellanten endvidere en anmodning om foreløbige forholdsregler på grundlag af artikel 278 TEUF og 279 TEUF med påstand om, at gennemførelsen af erklæringen af 13. januar 2020 og af afslaget på anmodningen af 20. december 2019 skulle udsættes, om, at Parlamentets formand skulle pålægges at træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at beskytte hans privilegier og immuniteter og gøre dem effektive samt beskytte hans grundlæggende rettigheder til fuldt ud at udøve hvervet som medlem af Parlamentet, og endelig om, at Kongeriget Spanien skulle pålægges af løslade ham øjeblikkeligt, således at han kunne udøve hvervet som medlem af Parlamentet.
- 35 Ved kendelse af 3. marts 2020, Junqueras i Vies mod Parlamentet (T-24/20 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:78), besluttede Rettens vicepræsident ikke at tage anmodningen om foreløbige forholdsregler til følge med den begrundelse, at betingelsen om *fumus boni juris* ikke var opfyldt.
- 36 Ved kendelse af 8. oktober 2020, Junqueras i Vies mod Parlamentet (C-201/20 P (R), ikke trykt i Sml., EU:C:2020:818), afviste Domstolens vicepræsident den appel, som appellanten havde iværksat til prøvelse af denne kendelse af 3. marts 2020.
- 37 Den 15. december 2020 afsagde Retten den appellerede kendelse, hvorved den tog de af Parlamentet fremsatte formalitetsindsigelser til følge og forkastede Oriol Junqueras i Vies' påstand om annullation af erklæringen af 13. januar 2020 og af afslaget på anmodningen af 20. december 2019, idet de var rettet mod retsakter, der ikke kunne gøres til genstand for et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF.
- 38 Hvad nærmere bestemt angår påstanden om annullation af erklæringen af 13. januar 2020 fastslog Retten, at den var rettet mod en rent oplysende retsakt, som ikke havde retsvirkninger for Oriol Junqueras i Vies' situation, idet den i overensstemmelse med valgaktens artikel 13, stk. 3, blot tog til efterretning, at den pågældendes mandat var bortfaldet alene på grundlag af national ret som følge af, at han var blevet idømt en straffedom.
- 39 Hvad angår påstanden om annullation af afslaget på anmodningen af 20. december 2019 fastslog Retten, at denne påstand i mangel af en udtrykkelig afgørelse om afslag var rettet mod en ikke-eksisterende retsakt. Subsidiært og under alle omstændigheder fastslog Retten, at eftersom muligheden for at tage et hasteinitiativ med henblik på at bekræfte et parlamentsmedlems immunitet i henhold til forretningsordenens artikel 8, henhører under Parlamentets formands skønsbeføjelse, der udelukker, at det kan kræves, at denne formand tager et sådant initiativ, kan afslaget på en sådan anmodning ikke anses for en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

- 40 Ved afgørelse af 9. juni 2021 har Domstolens præsident tilladt Kongeriget Spanien at indtræde i sagen til støtte for Parlamentets påstande.
- 41 Ved kendelse af 28. september 2021 har Domstolens præsident givet afslag på anmodningen om intervention indgivet af Carles Puigdemont i Casamajó og Antoni Comín i Oliveres til støtte for Oriol Junqueras i Vies' påstande.
- 42 Oriol Junqueras i Vies har med appellen nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede kendelse ophæves.
 - Det fastslås, at det søgsmål, der er anlagt ved Retten, kan antages til realitetsbehandling.
 - Sagen hjemvises til Retten, som træffer afgørelse om de anbringender, som den endnu ikke har taget stilling til.
 - Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne vedrørende formalitetsindsigelsen i sag T-24/20 og appelsagen.
- 43 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes i det hele som ugrundet.
 - Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne i forbindelse med appellen.

Om appellen

- 44 Oriol Junqueras i Vies har fremsat fire anbringender til støtte for appellen. Med det første til det tredje anbringende har han anfægtet Rettens begrundelse for at afvise hans påstand om annullation af erklæringen af 13. januar 2020. Med det fjerde anbringende har han anfægtet Rettens begrundelse for at afvise hans påstand om annullation af afslaget på anmodningen af 20. december 2019.

Om formaliteten

Parternes argumentation

- 45 Parlamentet har principalt gjort gældende, at det første, det tredje og det fjerde appelanbringende ikke kan antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at de ikke opfylder kravene i artikel 256, stk. 1, første afsnit, TEUF, artikel 58, første afsnit, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol samt artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, da der ikke med tilstrækkelig klarhed er redegjort for, hvilke præmisser i den appellerede kendelse der anfægtes, og hvilke retlige argumenter der ligger til grund for appellants påstande. Parlamentet har gjort gældende, at det første appelanbringende desuden ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det ikke tilsigter at anfægte Rettens fortolkning af valgaktens artikel 13, stk. 3, men at anfægte dets fortolkning af den centrale

valgkommissions afgørelse af 3. januar 2020, hvilket henhører under bedømmelsen af de faktiske omstændigheder eller fortolkningen af national ret og ikke er omfattet af Domstolens prøvelsesret i forbindelse med appellen.

46 Appellanten har bestridt denne argumentation.

Domstolens bemærkninger

47 Selv om det er korrekt, at de skriftlige indlæg, som Oriol Junqueras i Vies har indgivet til støtte for det første, det tredje og det fjerde appelanbringende, undertiden forekommer uklare, skal det imidlertid fastslås, at appellen nævner de præmisser i den appellerede kendelse, der anfægtes, og at den tilstrækkeligt præcist med henblik på at sætte Domstolen i stand til at træffe afgørelse redegør for de retlige argumenter, der ligger til grund for appellants anfægtelse af disse præmisser.

48 Hvad angår det første appelanbringende skal det i øvrigt fastslås, at appellanten med sin argumentation ikke tilsigter at rejse tvivl om Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder eller fortolkningen af national ret, men derimod Rettens fortolkning af valgakten.

49 Det følger heraf, at det første, det tredje og det fjerde appelanbringende i modsætning til, hvad Parlamentet har gjort gældende, kan antages til realitetsbehandling.

Om det første til det tredje anbringende

Parternes argumentation

50 Det første til det tredje anbringende, som skal behandles samlet, er, som anført i denne doms præmis 44, rettet mod de præmisser i den appellerede kendelse, hvori Retten fastslog, at Oriol Junqueras i Vies' påstand om annullation af erklæringen af 13. januar 2020 ikke kunne antages til realitetsbehandling.

51 Appellanten har med det første anbringende nærmere bestemt foreholdt Retten, at den fastslog, at der i hans situation var tale om tilfælde af uforenelighed eller fortabelse af mandatet som omhandlet i valgaktens artikel 7, stk. 3, og artikel 13, stk. 3, selv om den burde have været anset for et tilfælde af uforenelighed, der var opstået efterfølgende, og som ikke var omfattet af nogen af disse bestemmelser. Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i henhold til forretningsordenens artikel 4, stk. 7, der omhandler de tilfælde, hvor Parlamentet kan nægte at erklære, at et af dets medlemmers mandat er ledigt. Endelig har Oriol Junqueras i Vies med det tredje anbringende gjort gældende, at det i modsætning til, hvad Retten fastslog, hverken følger af valgaktens artikel 8 og 12 eller af forretningsordenens artikel 3, stk. 3, at Parlamentet ikke kan anfægte en medlemsstats afgørelse som den i den foreliggende sag omhandlede.

52 Parlamentet og Kongeriget Spanien er af den opfattelse, at disse anbringender skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 53 Det bemærkes, at hvervet som medlem af Parlamentet i henhold til valgaktens artikel 7, stk. 1 og 2, er uforeneligt med udøvelsen af de funktioner, der er opregnet i denne bestemmelse. Denne akts artikel 7, stk. 3, giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte supplerende tilfælde af uforenelighed ved at udvide bestemmelserne for, hvilke hverv der er uforenelige på nationalt plan.
- 54 Valgaktens artikel 13 regulerer de tilfælde, hvor et parlamentsmedlems mandat er blevet ledigt som følge af, at den pågældende fratræder, afgår ved døden eller fortaber sit mandat. Det fremgår af samme artikels stk. 3, at når det i en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt er fastsat, at mandatet fortabes, udløber mandatet i medfør af denne lovgivnings bestemmelser, og de nationale myndigheder underretter Parlamentet herom.
- 55 I forretningsordenens artikel 4, stk. 4, andet afsnit, præciseres det, at når medlemsstaternes kompetente myndigheder giver Parlamentet meddelelse om, at et Europa-Parlamentsmedlems mandat er ophørt som følge af, at der enten foreligger et supplerende tilfælde af uforenelighed, som er omfattet af valgaktens artikel 7, stk. 3, eller et tilfælde af mandatfortabelse på grundlag af valgaktens artikel 13, stk. 3, underretter Parlamentets formand Parlamentet om, at den pågældendes mandat er ophørt på den dato, som medlemsstatens kompetente myndigheder har angivet.
- 56 Hvad først angår retsgrundlaget for erklæringen af 13. januar 2020 fremgår det af den appellerede kendelses præmis 57-67, at Retten fandt, at Oriol Junqueras i Vies' mandat som medlem af Europa-Parlamentet var ophørt på grund af, at han havde fortabt sit mandat, således som det fulgte af anvendelsen af national ret i overensstemmelse med det tilfælde, der er fastsat i valgaktens artikel 13, stk. 3. Når Retten i kendelsens præmis 57 og 58 ligeledes har nævnt valgaktens artikel 7, stk. 3, skyldes dette udelukkende, at forretningsordenens artikel 4, stk. 4, andet afsnit, knytter de samme konsekvenser til den omstændighed, at der indtræder et tilfælde af supplerende uforenelighed, som er omfattet af denne bestemmelse, eller et tilfælde af fortabelse af mandatet, som er omfattet af samme akts artikel 13, stk. 3.
- 57 I modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, begik Retten herved ikke en fejl med hensyn til retsgrundlaget for erklæringen af 13. januar 2020. Det er nemlig korrekt, at uanset hvilken terminologi der er anvendt i national ret, udgør udløbet af et Europa-Parlamentsmedlems mandat som følge af en straffedom på grundlag af denne lovgivning et tilfælde af mandatfortabelse som omhandlet i valgaktens artikel 13, stk. 3 (jf. i denne retning hvad angår den oprindelige version af valgakten dom af 7.7.2005, *Le Pen mod Parlamentet*, C-208/03 P, EU:C:2005:429, præmis 49), og ikke et tilfælde af uforenelighed som omhandlet i denne akts artikel 7, idet dette udløb ikke skyldes den manglende overholdelse af forbuddet mod at kumulere visse funktioner.
- 58 Under disse omstændigheder kan Retten ikke foreholdes, at den tilsidesatte appellants ret til effektiv domstolsbeskyttelse eller hans ret til adgang til effektive retsmidler, og at den vilkårligt fratog ham sit mandat ved at fastslå, at erklæringen af 13. januar 2020 var baseret på valgaktens artikel 13, stk. 3.
- 59 Hvad dernæst angår den skønsmargen, som Parlamentet råder over for så vidt angår konsekvenserne af, at et mandat fortabes i henhold til national ret, skal det først bemærkes, at Parlamentet i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1 og 2, TEU og artikel 13, stk. 2, TEU handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tildelt det ved traktaterne.

- 60 Det skal ligeledes præciseres, at når der ikke er vedtaget en ensartet valgprocedure, reguleres processen for valg af medlemmer til Parlamentet i hver enkelt medlemsstat fortsat af de nationale bestemmelser – med forbehold af bestemmelserne i valgakten – i overensstemmelse med denne akts artikel 8.
- 61 Det fremgår af selve ordlyden af valgaktens artikel 13, stk. 3, og forretningsordenens artikel 4, stk. 4, andet afsnit, at når mandatet for et medlem af Parlamentet er blevet ledigt som følge af, at det i national ret udtrykkeligt er fastsat, at den pågældende har fortabt sit mandat, udløber mandatet udelukkende på grundlag af denne ret, idet de nationale myndigheder blot underretter Parlamentet om, at den pågældende har mistet sin status som medlem af Europa-Parlamentet.
- 62 I dette tilfælde følger det af Domstolens praksis vedrørende den oprindelige version af valgaktens artikel 12, stk. 2, men som kan overføres på valgaktens artikel 13, stk. 3, i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten, at Parlamentet ikke kan udøve et skøn i forbindelse med en erklæring om, at et mandat er blevet ledigt i henhold til national ret (jf. i denne retning dom af 30.4.2009, Italien og Donnici mod Parlamentet, C-393/07 og C-9/08, EU:C:2009:275, præmis 56), idet dets rolle alene består i at tage til efterretning, at de nationale myndigheder allerede har fastslået, at mandatet er blevet ledigt (jf. i denne retning dom af 7.7.2005, Le Pen mod Parlamentet, C-208/03 P, EU:C:2005:429, præmis 50).
- 63 Det tilkommer nemlig de kompetente nationale retter i givet fald efter en præjudiciel forelæggelse for Domstolen på grundlag af artikel 267 TEUF, eller Domstolen i forbindelse med et traktatbrudssøgsmål på grundlag af artikel 258 TEUF, at efterprøve, om den procedure, der er fastsat i national ret, og som fører til fortabelse af mandatet som medlem af Parlamentet, er forenelig med EU-retten (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 8.10.2020, Junqueras i Vies mod Parlamentet, C-201/20 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2020:818, præmis 66).
- 64 Den omstændighed, at valgaktens artikel 13, stk. 3, i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten, til forskel fra den oprindelige valgakt ikke længere anvender udtrykket »tage til efterretning«, kan ikke rejse tvivl om ovenstående analyse, eftersom det af selve ordlyden af denne bestemmelse og af forretningsordenens artikel 4, stk. 4, andet afsnit, fremgår, at de nationale myndigheder i de tilfælde, hvor det i national ret udtrykkeligt er fastsat, at et mandat fortabes, alene skal underrette Parlamentet om, at mandatet er udløbet i henhold til national ret.
- 65 Parlamentet har derimod en mere aktiv rolle, når mandatets udløb skyldes, at et af dets medlemmer fratræder eller afgår ved døden, i hvilke tilfælde det i henhold til valgaktens artikel 13, stk. 4, tilkommer denne institution selv at erklære, at mandatet er ledigt og underrette de nationale myndigheder herom (jf. i denne retning dom af 7.7.2005, Le Pen mod Parlamentet, C-208/03 P, EU:C:2005:429, præmis 50).
- 66 I denne sammenhæng kan Parlamentets beføjelse til at nægte at erklære, at et af dets medlemmers mandater er blevet ledigt som følge af materielle unøjagtigheder eller mangler ved samtykket som fastsat i forretningsordenens artikel 4, stk. 7, under alle omstændigheder ikke udøves i de tilfælde, hvor Parlamentet ikke i første omgang har beføjelse til at erklære, at et sådant mandat er blevet ledigt. Som anført i denne doms præmis 62, har Parlamentet imidlertid ikke en sådan beføjelse, når mandatet er blevet ledigt som følge af, at der er sket fortabelse af mandatet i henhold til valgaktens artikel 13, stk. 3.

- 67 Det skal i denne henseende bemærkes, at forretningsordenen er en retsakt vedrørende den interne organisation, som ikke uden at tilsidesætte regelhierarkiet kan give Parlamentet nogen beføjelser, der ikke udtrykkeligt er fastsat i en generel retsakt, i det foreliggende tilfælde ved valgakten (jf. i denne retning dom af 30.4.2009, Italien og Donnici mod Parlamentet, C-393/07 og C-9/08, EU:C:2009:275, præmis 47 og 48).
- 68 Henset til det ovenstående var det under alle omstændigheder uden at begå en retlig fejl, at Retten fastslog, at denne institution ikke kunne gøre brug af den mulighed, der er fastsat i forretningsordenens artikel 4, stk. 7, til at nægte at erklære, at Oriol Junqueras i Vies' mandat var blevet ledigt.
- 69 Denne analyse bekræftes, således som Retten fastslog i den appellerede kendelses præmis 60, af ordlyden af valgaktens artikel 8 og 12 samt af forretningsordenens artikel 3, stk. 3, som henviser til, at valgproceduren fortsat reguleres af national ret, og som præciserer, at Parlamentet kun har beføjelse til at træffe afgørelse i sager vedrørende indsigelser mod anvendelsen af valgakten, men ikke beføjelse til at træffe afgørelse vedrørende anvendelsen af de nationale bestemmelser.
- 70 Det skal i denne henseende fremhæves, at ordene »valgprocedure« i valgaktens artikel 8, stk. 1, ikke alene henviser til reglerne for afstemning og tildeling af mandater, men i modsætning til det af appellanten anførte ligeledes til reglerne om valgbarhed for Parlamentets medlemmer. Det følger heraf, at den manglende valgbarhed, som medførte, at Oriol Junqueras i Vies mistede sit mandat i henhold til den spanske valglov, som fastslået af Retten, er omfattet af den »valgprocedure«, der er reguleret i national ret som omhandlet i valgaktens artikel 8, stk. 1, og hvis overholdelse det ikke tilkommer Parlamentet at kontrollere.
- 71 Endelig skal den ulovlighedsindsigelse, som appellanten subsidiært har fremsat mod valgaktens artikel 13, stk. 3, og forretningsordenens artikel 4, stk. 7, afvises fra realitetsbehandling, idet den er blevet fremsat for første gang i forbindelse med appellen (jf. i denne retning dom af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 124-126).
- 72 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at eftersom erklæringen af 13. januar 2020 udelukkende har rent oplysende karakter og derfor ikke har bindende retsvirkninger, som kan berøre appellants interesser gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling, begik Retten ikke en retlig fejl ved at fastslå, at Oriol Junqueras i Vies' påstand om annullation af denne erklæring var rettet mod en retsakt, der ikke kunne gøres til genstand for et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF.
- 73 Det følger heraf, at det første til det tredje appelanbringende skal forkastes.

Om det fjerde anbringende

Parternes argumentation

- 74 Med det fjerde anbringende har Oriol Junqueras i Vies anfægtet de præmisser, hvorved Retten afviste hans påstand om annullation af afslaget på anmodningen af 20. december 2019. Han har foreholdt Retten, at den appellerede kendelse er behæftet med en retlig fejl, idet den fastslog, at et initiativ taget af Parlamentets formand på grundlag af forretningsordenens artikel 8 ikke var bindende for medlemsstaternes kompetente myndigheder og ikke havde nogen indvirkning på det pågældende parlamentsmedlems retsstilling.

- 75 Parlamentet og Kongeriget Spanien er af den opfattelse, at dette anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 76 Det fremgår af den appellerede kendelses præmis 103-106, at Retten med henblik på at afvise påstanden om annullation af afslaget på anmodningen af 20. december 2019 først og fremmest støttede sig på den omstændighed, at denne påstand i mangel af et udtrykkeligt svar fra Parlamentets formand på denne anmodning og i mangel af bestemmelser eller særlige omstændigheder, der gjorde det muligt at fastslå, at der var opstået en stiltiende afgørelse om afslag, var rettet mod en ikke-eksisterende retsakt. Det var kun for fuldstændighedens skyld, at Retten i den appellerede kendelses præmis 107-137 præciserede, at såfremt erklæringen af 13. januar 2020 måtte indeholde en stiltiende afvisning af anmodningen af 20. december 2019, skulle appellants påstand om annullation af denne afgørelse under alle omstændigheder også afvises fra realitetsbehandling, idet den var rettet mod en retsakt, der ikke kunne gøres til genstand for et annullationssøgsmål. Til forskel fra et svar på en anmodning om beskyttelse af privilegier og immuniteter, der er indgivet på grundlag af forretningsordenens artikel 9, henhører en vedtagelse af et initiativ, der tages med henblik på at bekræfte et Europa-Parlamentsmedlems privilegier og immuniteter på grundlag af forretningsordenens artikel 8, stk. 1, nemlig efter Rettens opfattelse under den skønsbeføjelse, der tilkommer formanden for Parlamentet, og har derfor hverken bindende virkning for de kompetente nationale myndigheder eller nogen retsvirkning for det pågældende medlems situation.
- 77 Hvad angår Rettens primære begrundelse har appellanten begrænset sig til at henvise til det forløb af de faktiske omstændigheder, der gik forud for anmodningen af 20. december 2019, uden at forklare, hvorledes dette forløb skulle gøre det muligt at antage, at den omstændighed, at formanden for Parlamentet undlod at besvare denne anmodning har medført et stiltiende afslag. En sådan argumentation kan under disse omstændigheder ikke antages til realitetsbehandling. Den kan ikke rejse tvivl om Rettens konklusion om, at det af appellanten anlagte søgsmål med påstand om annullation af afslaget på anmodningen af 20. december 2019 var rettet mod en ikke-eksisterende retsakt.
- 78 Under disse omstændigheder skal den argumentation, som Oriol Junqueras i Vies i øvrigt har fremført til støtte for det fjerde appelanbringende, og som er rettet mod den begrundelse, som Retten for fuldstændighedens skyld har anført i den appellerede kendelses præmis 107-137, forkastes som irrelevant.
- 79 Det følger heraf, at det fjerde appelanbringende skal forkastes, og at appellen skal forkastes.

Sagsomkostninger

- 80 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.
- 81 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

- 82 Da Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og appellanten har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale Parlamentets omkostninger.
- 83 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, som i medfør af dette reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Følgelig bør Kongeriget Spanien som intervenient i appelsagen bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) Appellen forkastes.**
- 2) Oriol Junqueras i Vies bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Parlamentet afholdte omkostninger.**
- 3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter